

ο γέρος, σηκώθηκε και ήρθε στην προσταγή της Μούσας. Μας πρότεινε σε λίγο έναν περίπατο και πήγαμε και οι τρεις μαζί ως το λόφο του Φιλοπάτου. Περγουλάς από το εκκλησάκι του "Αη-Δημήτρη, αυτή στάθηκε έχει και κίτταξε πέρα προς τον ανοικτό ορίζοντα το θαύμα της 'Αττικής. "Επειτα γύρισε, κίτταξε τον ποκητή και άρχισε να άπαγγέλλη με την όμοια φωνή της:

Μέσ' στού χειμώνα την καρδιά, της μυγδαλιάς τὰ λούλουδα από τόν ήλιο ήλάρωσε κι' ο θυμωμένος μήνας, της άμορφιάς γύρω-τριγύρω ένα στεφάνι πλέκετε, ξεσκεποι βράχοι και βουνά γραμμένα της 'Αθήνας. Τά χιόνια είνε στον Πάρνηθα σαν άνθισμα κι' αυτά, χαιδένι τον Κορυθαλλό δειλή χλωμάδα όνειρου του θείου του βράχου του γελεί η Πεντέλη, κι' ο 'Υμηττός άκούει γυρτός τ'ό έρωτικό τραγούδι τού Φαλήρου.

"Επειτα προχωρήσαμε και καθήσαμε χάμο στις πέτρες. Εκεί ο ποητής μας άπήγγειλε καινούργιους του στίχους. Αυτό βέβαια άξιζε για μένα περισσότερο κα από τη γυναίκα και από την... 'Αρχότολι. Τη δεύτερη δέν την κατάλαβα ίσως για να τη θαυμάσω όπως πρέπει. Την πρώτη και μάλιστα αυτή είδικώς πού μας συντρόφρευε, την είχα δυστυχώς καταλάβει τόσο καλά, πού δέν μου έκανε πειά καμιά έντύπωση.

"Επειτα σηκώθηκαν και οι τρεις μαζί και γυρίζαμε προς την πόλι. Ο ποητής όμως φανόταν πειραγμένος για το κόλοπ πού του έπαζε. Ατός θα όνειρευόταν να είνε μέρος του με τη Μούσα για να της δώσει, όπως λέει ο συνάδελφός του Σολωμός, μυτιές η και άλλο τίποτα. Γι' αυτό, ενώ προχωρούσαμε πρὸς τὸ Ζάπτειο, έξαφνα μās άφρινει, προφασίζόμενος πώς κάτον ή πάη.

"Εκείνη τού λέει:

- Μά ο άρμόιος σάς δέν είνε από δά.
- Όλοι αί όδοι άγον εις Ρώμη, λέει αυτός με σημιασία.
- Έλάτε, τού άπαντά αυτή με νάσι.

"Ελάτε, συνοδέψτε με ως τὸ σπίτι, θά περάσουμε καλά.

Και αυτός της άπανταί πειραγμένος και ένδεικτικά:

- Έχετε τόν κ. Χρόν, τί νά με κάντε έμένα;

Τόν κακομοιρή! Γι' αυτό μονάχα είνε ποητής! Είνε γέρος και όμως είνε απόμυ παιδί! Ζεί στην πλάνη και δέν την παίρνει τη γυναίκα όπως της άξιζει να την πάη κανείς.

Γι' αυτό κι' εγώ ίσως δέν είμαι ποιητής. Δυστυχώς δέν μπορώ ν' άγατήσω, γιατί βλέπω. Ίσως και γιατί νέος πολύ, οε κάποιον λιμάνι, γνώρισα μια καλύτερη γυναίκα, από κανείς πού βρισκει κανείς εύκολα. Είχε παιδί στην ήλικία μου. Μου είπε πώς τού έμοιαζα. Γι' αυτό με χαιδεψε οά μανά και μετά, αφού την αποχαρήτησα, μου έκανε ένα χάρισμα, μερικά λόγια πού μου είπε, να τα θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή:

- Μην πιστεύεις σ' έμάς τις γυναίκες. Όλες ίδιες είμαστε. Ζεί απόμυ η μανά σου, παιδί μου;
- Ζεί.
- Κι' αυτή γυναίκα είνε σαν και μένα!
- Τί;
- Μη θυμόνεις. Για σένα όμως δέν είνε γυναίκα είνε κάτι πού άμα τὸ χάσεις δέν θά τὸ ξαναφας ποτέ πειά σ' αυτό τόν κόσμο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ ΙΓ' μέρος.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΙΘΑΝΘΡΑΚΩΝ

Οι λιθάνθρακες γίνονται ότι ήταν γνωστοί στους Κινέζους άρχαίους αιώνας πρὸ Χριστού, γιατί ύπάρχει σ' αὐτοὺς μια παλαιότητα παράδοσης, κατά την οποία ο Θεός, θέλοντας κάποτε να ζεστάνη τὰ χέρια του, πήρε κι' άναψε μερικὲς μαύρες πέτρες.

Αλλά και ο περίφημος περιηγητής τὸν παλαιότερον χρόνον Μάγκο Πόλο, ο οποίος έπισκέφη την Βόρειο Κίνα κι' έμεινε μάλιστα άρκετόν καιρό κοντά στον μονάρχη Κοιμπιλάν ως μουσιχομηδονός του, όταν έγύρισε στην πατρίδα του Βενετία παρουσίασθηκε στην Σύγκλητὸ της κι' έδειξε στὰ μέλη της ένα κομμάτι λιθάνθρακος.

Ο ίδιος γράφει σχετικῶς στὰ 'Απομνημονείατά του τὰ ἑξῆς διαφωτιστικά:

«Σ' όλη την περιφέρεια τού Κάτεγ της Κίνας ύπάρχει ένα μαύρο λιθάρη πού τὸ βρίσκουν άκόθοντας τὸ βουνό και πού καίγεται σαν ξερὸ ἔυλο. Όλοι οί άνθρωποι τῶν γειτονικῶν μερῶν, άν και έχον άφθονα ἔυλα, εν τούτοις προτιμοῦν αυτό τὸ λιθάρη, με τὸ όποιο κάθουν πολύ καλύτερα τή δουλειά τους».

Εν τούτοις η άφήγησις αυτή πέρασε τότε έντελῶς άπαράλητη και πολύ άγότερα εισήχθη στην Ενώση η βιομηχανία τῶν λιθάνθρακων, η οποία στην 'Αγγλία έπεκράτησε κυρίως κατά την εποχή τού βασιλέως 'Ερρίκου Γ'.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

'Η Πρωτοχρονιά τού Σουρή και τὰ χρένια της σπιτονοικοκυράς του. 'Η σουρηπίξ τού Δημητράκοπούλου. 'Ο δέκατες τρίτες μισθός τῶν υπαλλήλων και η προφητεία τού κ. Μαρή πού βγήκε άληθινή. 'Η έλληνική πελυνερία. Τὸ πάθημα τού μακαρίτου νεμεριδασκάκου Παπαρηγοπούλου, κτλ.

Διηγούνται για τὸν μακαρίτη τὸ Σουρή πὸς θιαν ήταν ακόμα φοιτητής, πήγε ένα πρωί Πρωτοχρονιάς η σπιτονοικοκυρά του να τὸν ζυτησή, γιατί τὸν είχε πάρει πὸ γλυκοῦπα της αἰγής.

- "Ε, κύρ Γιώργη, τού είπε, ήρθε η Πρωτοχρονιά κι' εσύ κοιμάσαι;

- Τί να κάμω; της άπάντησε ο Σουρής. Κοιμάμαι....
- "Ενας χρόνος έβλεπαι ακόμα, κύρ Γιώργη μου.
- Τὸ ξεῖο. Μά δέν μου λές, τί σκέπτεσαι να τὸν κάμεις αυτό τὸ χρόνο; Θά τὸν... προσθέσης η θά τὸν άρρωδέσης στην ήλικία σου;

Κόγκαλο η σπιτονοικοκυρά.

Μία παραμονή Πρωτοχρονιάς είπε στὸ μακαρίτη Πολύβιο Δημητράκοπουλο η γυναίκα του, η γνωστή λογία Ειρήνη η 'Αθηναία:

- "Ε, λοιπόν πού είνε η σουρηπίξ πού θά μου κάνης σήμερα;
- "Ω, βέβαια, σου έτοιμάω μια σπουδαία σουρηπίξ, άπάντησε ο Πολύβιος.
- Σάν τί;
- Νά, εφέτος δέν θά σου χαρίσω τίποτα!...

"Όταν πέρσι τις παραμονές τὸν γιορτὸν παρουσιάσθηκε έπιτροπή δημοσίων υπαλλήλων ένόπιον τού ύπουργού τῶν Οικονομικῶν κ. Μαρή και τού ζήτησε τὸν «δέκατο τρίτο» μισθό, ο κ. Μαρής άπάντησε:

- Βρε παιδί, δέν ζητάει κανέναν άλλο μισθό, για δάφο της Πρωτοχρονιάς; Τὸν «δέκατο τρίτο» βρεθήκατε να ζητήσετε;
- Γιατί; Ρώτησαν εκπληκτοι οί υπάλληλοι.
- Γιατί είνε ο... αρέθιος γουσουζίκος και φοβάρια μήπως σάς βγή σέ κακό.

Τὰ λόγια αυτά τού κ. Μαρή βγήκαν δυστυχώς άληθινά.

Εφέτος όχι μόνον ο «δέκατος τρίτος» μισθός δέν θά δοθῆ στους υπαλλήλους, αλλά περικόπεται και... ο δωδέκατος!...

'Ο εκ Κρήτης δικηγόρος κ. Σ. Μανουράς, διηγείται τὸ ἑξῆς ανέκδοτο για την έλληνική πολινομία, τὸ όποιο άκουσε από τὸν καθηγητὸ τού Πανεπιστημίου Παταρηγόπουλο, όταν ήταν φοιτητής:

- Μία φορά, άφηγείτο ο Παταρηγόπουλος, ήρθε ένας τσέλιγγας φουπανελλάς και με ρώτησε για κάποια υπόθεσί του. Εγώ μόλις άκουσα τὸ ζήτημά του, τὸν συμβούλευα να μην καταφέρει στὰ δικαστήρια, γιατί σίγουρα θά έχανε την υπόθεσί του. Τού τὰ έλεγα δὲ αυτά με τόσο βεβαιότητα, γιατί πρὸ ολίγων μηνῶν είχα κάμει ένα νόμο, ο όποιος ήταν αντίθετος πρὸς τις αξιώσεις τού πτηροτόφρου.

Ο φουπανελλάς, μόλις άκουσε τὰ λόγια μου, σπάθησε, με κίτταξε περιέργω κι' έπειτα έβγαλε θυμωμένος ένα φύλλο «Εφημεριδος της Κυβερνήσεως» από τὸ σελάχι του, τὸ άνοιξε, τὸ έβγαλε στὸ τραπέζι μου και μου είπε:

- 'Αι! τότε τί λέει αυτός ο γάιδαφος εδὸ;
- Πήρα άμέσως την εφημερίδα, κίτταξα τὸ μέρος πού μου έδειχνε ο τσέλιγγας και είδα εκπληκτος τὸ κείμενο ενός νέου νόμου για τὸ ίδιο ζήτημα, με τη διαφορά ότι ο νόμος αυτός έκρινε τὰ πράγματα έντελῶς αντίθετα από τὰ δικά μου.
- Τότε γύρισα και είπα στον τσέλιγγα:
- Αὐτός ο γάιδαφος εδὸ λέει ότι εσύ έχεις δίκιο κι' εγώ άδικο. Πήγαμε λοιπόν άμέσως σ' έναν δικηγόρο να σου τελειώση τη δουλειά σου, όσο μπορέεις πὸ γρήγορα.
- Γιατί; ρώτησε ο τσέλιγγας παραξενωμένος.
- Για να μη δημοσιευθῆ έντοματάξυ άμψε-σδύσε και κανέναν τρίτο νόμο πού ν' άνατρέθη τούς προηγουμένους. Κατάλαβες;....

Μετὰ τὰς νεκροφόρας ναυμαχίας πού 12-13 οί κάτοικοι τῶν τέως τουρκοκρατούμενων νήσων άπένευμαν από ναύαρχο Κοινοτυριώτῃ τὸν τίτλο τού... πασά!

- Πολλοί απ' αὐτοὺς έλεγαν:
- Κοινοτυριώτ πασά, καμιορ κατεπάν! "Αντροστο γκουζέλιμα...
- Ληϊαδῃ:
- 'Ο Κοινοτυριώτης πασάς, ο μεγάλος άρχηγός! Είνε καλός άνθρωπος!...

